

*Присвячую моєму батькові
Вачевському Мирону Васильовичу
доктору наук, академіку, професору*



СВІТЛА ПАМ'ЯТЬ

Життєвий шлях Мирона Васильовича розпочався у 1947 році в селі Підгородці на Сколівщині. Це казкове село, через яке протікає широка річка Стрий. Народився в складний період. Дуже любив своїх батьків, пишався ними, шанував пам'ять про них. Завжди казав: як би вони пишалися мною, що я такий вчений, але вони мене бачать з небес. Особливо шанобливо ставився до матері, якщо приснилася, то до добра. Тепер вже розповідь їм про свій нелегкий науковий шлях.

У рідному селі закінчив середню школу, цитував слова Івана Щура "Гімн школи":

По житті пронесу я
Твоє шире й розумне тепло,
Й не забуду ніколи
Мою школу і рідне село.

Після закінчення середньої школи закінчив Стрийське залізничне училище №8.

Служив в армії, вчився у вечірній школі журналістики. Після служби в армії вступив на заочне відділення механічного технікуму, успішно закінчив його.

Протягом всього життя вчився, заочно закінчив Московський інститут патентознавства із присвоєння кваліфікації – патентознавець. Але мріяв про роботу педагога. Працюючи на Дрогобицькому автокрановому заводі, встигає вступити на заочне відділення Дрогобицького педінституту, отримав диплом учителя загальнотехнічних дисциплін і праці.

Шість років працював на Дрогобицькому заводі "Граніт" і плідно керував роботою винахідників і раціоналізаторів. Він завжди був епіцентром раціоналізаторських ідей, новизни. На заводі під його керівництвом впроваджено 120 раціоналізаторських пропозицій, а сам керівник отримав 24 авторські свідоцтва. Своєю діяльністю і працьовитістю згуртував творчих людей, де генерувалися нові ідеї, підходи, рішення, де збувалися найзаповітніші мрії. До нього йшли за порадою, добрим словом, бо знали, що він їх вислухає, дасть розумну пораду чи прийме рішення.

Свою педагогічну роботу розпочав на посаді старшого викладача кафедри економіки і загальноосвітніх дисциплін Дрогобицького педагогічного університету, бо багато років він віддав справі підготовки фахівців з менеджменту і маркетингу, пройшов шлях від старшого викладача до професора кафедри менеджменту і маркетингу.

Щиро пишався своїм університетом де, б не перебував в Україні чи за кордоном.

Є автором понад сотні наукових праць, серед яких монографії, підручники для студентів і учнів, низка посібників, трудився і на шкільній педагогічній ниві, даючи економічні знання учням Дрогобицького педагогічного ліцею.

Згодом вибрав нелегкий шлях науковця, досягаючи успіхів в житті, захистив дисертацію, здобув науковий ступінь кандидата економічних наук, доктора педагогічних наук, завжди з гордістю говорив про свого вчителя Мадзігона Василя Миколайовича, розумного, працьовитого вченого.

Мирон Васильович був мудрою, творчою, ініціативною, працьовитою і доброзичливою особистістю, любив безмежно життя, людей, свою Україну. Дітям, внукам є ким пишатися, з кого брати приклад.

У 2000 році на конкурсній основі АПН України, обраний науковим кореспондентом Інституту педагогіки.

У 2002 році Міністерством освіти та науки України Мирону Васильовичу було присвоєно почесне звання "Відмінник освіти України".

Ефективність його наукових досліджень не можна, виміряти сферою людської діяльності, в якій доброта і вимогливість до себе створювали найкращі умови для розвитку науки.

За його творчу діяльність, публікації у 2002 році став членом Національної спілки журналістів України.

І відразу як творча людина, науковець з позитивною енергетикою замислив ідею створення фахового журналу.

СВІТЛА ПАМ'ЯТЬ

Завжди казав: нехай спробують створити в Україні такий журнал, як в Дрогобицькому педуніверситеті імені І.Я. Франка. З ідеєю звернувся до покійного ректора Скотного Валерія Григоровича. “Твори і працєю”, – була його відповідь.

З 2002 року був головним редактором журналу “Молодь і ринок”. Це щомісячне видання є фаховим з педагогіки та популярним серед науково-педагогічної громадськості України.

У 2007, 2010, 2011 роках нагороджений знаками за “За наукові заслуги”.

У вересні 2009 р. Мирон Вачевський став академіком Академії наук вищої освіти України і був відзначений цією науковою установою нагородою Ярослава Мудрого за визначні здобутки в галузі науки і техніки.

За професійні здобутки батька запрошують на роботу професором кафедри теорії і методики професійного навчання Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова, у Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янука, в Академію Полонійну в Ченстохові (Польща).

За значну співпрацю з Академією Полонійною у сфері наукової роботи нагороджений срібною медаллю Академії Полонійної в Ченстохові.

Опублікував більше 250 робіт, у тому числі монографії, підручники, навчальні посібники, навчальні програми, статті, методичні рекомендації, авторські свідоцтва на винаходи, брошури, наукові рецензії.

До батька зверталися студенти, вчителі, здобувачі й аспіранти, науково-педагогічні працівники і відомі вчені, спілкувався як з рівними, давав необхідну пораду і допомогу. Під його керівництвом захистили кандидатські, докторські дисертації. Був членом спеціалізованих вчених рад.

До кожного хто хоч раз поспілкувався з академіком і працював з ним, виявляв вагомий потенціал ділових рис, високий емоційний інтелект, доброзичливе ставлення до людей.

Статус професора, академіка – добра освіта, її фундамент – педагогічні науки, глибокі знання, бачення можливостей справи, якій присвячене життя. “Все, що мав у житті, він віддав для одної ідеї. І горів, і яснів, і страждав для неї”. Слова І.Я. Франка поеми “Мойсей” – найкращий епіграф до життя науковця, педагога.

У 2010 році Академією педагогічних наук нагороджений за значний внесок у наукову роботу знаком і медаллю ім. К.Д. Ушинського. Того ж року отримав знак і медаль Міністерства освіти та науки України ім. Петра Могили.

У вересні 2010 року присвоєно звання почесного доктора DOCTORA HONORIS CAUSA Кіровоградського інституту регіонального управління та економіки.

У 2012 році нагороджений знаком і медаллю ім. Григорія Сковороди.

Коротко скажу: батько мав кредо, якого дотримувався під час викладацької роботи. На першому місці – культура, виховання, на другому – знання. І тут нема якихось суперечностей. Батько стверджував: людина повинна здобувати знання все життя, а ось культура повинна залишатися завжди.

Безмежно любив своїх дітей, зокрема сина Ореста, з яким ділився своїми ідеями, невістку Наталю, з якою завжди знаходив спільну розмову як з педагогом. Примушував мене багато писати, передавав свій педагогічний і журналістський досвід. Шанував і любив зятя Михайла. Також гордістю були його внуки, яких безмежно любив: Олежика, студента університету, Ростислава, учня ліцею, Юрія, школяра, і найменшу внучку Мартусю.

Був глибоко віруючою людиною, людиною воістину високої християнської моралі.

Низький тобі уклін, батьку, і вічна пам'ять науковцю, професору, доктору наук, академіку, вчителю вищої категорії, методисту, головному редактору науково-педагогічного журналу “Молодь і ринок”, переможцю Всеукраїнського конкурсу майстерності педагогічних працівників позашкільних навчальних закладів “Джерела творчості” у номінації “Керівник гуртка року”, просто добрій, щирій людині, другу, батькові, дідушеві, колезі по роботі. Хай земля буде тобі пухом. Ми завжди будемо тебе пам'ятати.

“Тих, що вчора були з нами і говорили, сьогодні з нами вже нема. Вони покликані до свого й нашого Господа, щоб кожний з них показав доробок свого життя. Погляньте на день вчорашній і сьогоднішній. Вчора минулось, мов ранній цвіт, так і сьогодні перейде, як вечірня тінь”.

св. Єфрем Сирійський

Від редакції журналу “Молодь і ринок”

Наталія Примаченко